

Audran ήλθε νά ταραξή τὰ νεκρά ὕδατα τοῦ μουσικοῦ Φαλλήρου καὶ τὸ περίεργον ὅτι συνέπεσε μὲ τὴν ταραχὴν τῶν ὑδάτων καὶ τοῦ φυσικοῦ Φαλλήρου. Ἐάν μᾶς ἐπιτρέπεται ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς μελλονύμφου ν' ἀποσπάσωμεν μίαν παρομοίωσιν, θὰ ἐλέγομεν ὅτι οἱ Γάμοι τῆς Ἑλίτσας παρενόμισαν ὡς τερψικόιλιοι σαρακοστινὴ ἡμέρα κατόπιν παρατεταμένης κρεωφαγίας, ἥ ὡς δξύθυμος ἀστακὸς παρεντιθέμενος ἐν μέσῳ βλακῶδων ψητῶν τῆς κατσαρόλας.

**

Ἦτο σαρακοστινὸν τὸ μελοδραμάτιον αὐτὸ καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τοῦ σκανδάλου. Τὰ σκάνδαλα εἶναι τὰ σάνδαλα τῶν νηστεϊῶν. Αὐτὰ φοροῦνε αἱ εὐλογημέναι νηστεῖαι καὶ ἔρχονται καὶ σκανδαλίζουν τὸν κόσμον, ὡς αἱ καλλίκνημοι δεσποινίδες αἵτινες φέρουσαι ἐρυθρὰς ἢ κυανὰς περικνημίδας, ἀρχίζουν νὰ σκανδαλίζουν ὅθεν τελειώνει τὸ σῶμα τοῦ σκανδάλου.

Ἐπειδὴ ὅλοι οἱ Γάμοι τῆς Ἑλίτσας εἶναι περιδέραιον παρενοχλήσεων, μετεμφισμῶν, quiproquo καὶ διφορουμένων, ἡ Β. πράξις σκανδαλίζει τοὺς δοκησιέμνους καὶ ἀφοῦ ξεκαρδισθοὺν γελῶντες, μετὰ τοῦτο ξεχειλίζονται συρίζοντες, ὡς αἱ λησταὶ οἵτινες καὶ τὸ ἔργον τῶν δὲν παραμελοῦν καὶ τὰ θεοσκευτικά τῶν καθήκοντα ἐκτελοῦν.

Ἐξ ὅλων αὐτοῦ τοῦ σκανδάλου μᾶς ἔμεινε γλυκεῖα ἀνάμνησις δεσποίνης καθημένης πλησίον μου, καὶ ἐννοούσης πολὺ καλὰ τὰς γαλλικὰς λεπτότητας. Ἐπίτηδες τὴν ἔθεσα ὑπὸ τὴν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν τῶν βλεμμάτων μου, ἵνα παρακολουθῶ τὰς ἐκ τῶν διφορουμένων ἐντυπώσεις τῆς.

Εἰ περιττὰ ἦσαν αἱ προφυλάξεις μου! Ἐγέλασε γκαρσουλῶτατα καὶ μὰ τοὺς φαιδρούς τῆς γέλωτας δύναμαι νῦν νὰ στοιχηματίσω ὅτι ὁ ἔχων τὴν γυναῖκα αὐτὴν δύναται νὰ εἶναι ἥσυχος καὶ μακρὰν τῆς.

Φοβεσθε πάντοτε τὴν αὐστηρότητα ὡς Μεσσαλίαν καὶ πιστεύετε τὴν ἐλευθεριότητα ὡς Βιργινίαν.

**

Ἐκ τῆς ἐκτελέσεως τῶν Γάμων τῆς Ἑλίτσας, ὡς παρατεταμένη γεῦσις τοῦ τελευταίου γλυκύσματος, ὅπερ τρώγει τις ἐν δειπνῷ, μᾶς ἔμεινεν ἡ ὑπόκρισις τοῦ διακεκριμένου τεχνίτου μας κ. Brunette. Φαντασθῆτε ὅτι κατὰ τὴν πρῶτην ἐμφάνισίν του ἐδυσκολεύθημεν νὰ τὸν ἀναγνωρίσωμεν. Δὲν ξεύρομεν κατὰ πόσους δακτύλους ὑψηλότερος μᾶς ἐφάνη ἢ δὲ μασσαλιωτικὴ προφορά του, καὶ ἡ ἀπέρिटτος ναυτικὴ ἀπαγγελία του, οἱ μορφασμοὶ του καὶ αἱ κινήσεις του ἔδωκαν τόσῃν ζωὴν εἰς τὴν κωμῳδίαν, ὥστε μόνη ἡ ἐμφάνισίς του ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκίνει τὸν γέλωτα.

**

Ἀλλ' ἡ Germaine μᾶς τὰ χάλασε! Ἄ! μᾶς τὰ παραχάλασε ὡς αἶμα, μάλιστα! ἀλλ' ὡς φωνή. . . δὲν ὑπάρχει φωνὴ εἰς αὐτὴν. ὑπάρχει μισοῦρμα, ξεφωνητιὸν, ψιθύρισμα, ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ κάμνουν ἰντράδες τῶν φαληρικῶν ξενοδοχείων, εἰς αἷς διὰ τοῦ τηλεσκοπίου μόνον δύνασαι νὰ ἀνκαλύψῃς τεμάχιον κρέατος.

**

Ὁ συνθέτης τῶν Γάμων τῆς Ἑλίτσας εἰς ἓν ἄσμά του ἐκκαλεῖται τὴν συνδρομὴν μερικῶν τόνων ὄνων.

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι διόλου παράξενον, ἀφοῦ ἐνομάζεται autre âne (Audran).

ΑΠΟΛΛΩΝ.

ΜΑΡΚΟΣ ΜΠΟΤΣΑΡΗΣ

Ἡ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀμφοτέρων τῶν ἐλληνικῶν θεάτρων σύγχρονος ἀναβίβασις ἔργων ἔθνικῆς ὑποθέσεως ἐγένετο μυρίων διαδόσεων αἰτία, καίτοι δὲν ἦτον ἴσως εἰμὴ ἀπλὴ σύμπτωσης.

Οἱ μὲν τὴν ἐθεώρουν ἐνέργειαν Κουμουνδουρικὴν, ὅπως κεντηθῇ ἡ ἀγανάκτησις τοῦ κόσμου κατὰ τοῦ ἀπολέμου τοῦ Τρικουπῆ καὶ γαίην οὕτω ζωηρότερα ἢ ὑποδοχὴ τοῦ Κουμουνδούρου, οἱ δὲ ἐβεβαίουν τούναντίον, ὅτι ἦτο Τρικουπικὸν κατόρθωμα, ἵνα ἀναμνησθῇ ὁ λαὸς τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τοῦ Κουμουνδούρου, ἥτις πάντοτε συνίστατο ἀπὸ ποιῆσιν καὶ ὑποκρισίων καὶ σκοπὸν εἶχε τὸ γέμισμα τῆς σκαυτοῦλας, ὡς καὶ αἱ παραστάσεις τοῦ Ταβουλάρη καὶ τοῦ Ἀλεξιάδου. Καὶ ἄλλοι ἔλεγον ἄλλα, ἐκάστου ἐπιδιορθοῦντος τὴν ἐκδοσὴν του.

Ἐχὼ τὸ ἐλάττωμα ἢ τὴν ἀνοητίαν, ὅπως θέλετε, ν' ἀγαπῶ περισσότερον τὴν ἐποχὴν τοῦ Μπότζαρη ἀπὸ τὴν τοῦ Λεωνίδα. Ἐλείνη εἶνε ζωντανὴ ἀκόμα, ὀλίγον διαφέρουσα τῆς ἰδικῆς μας, ἐνῶ αὕτη ἐκ τῆς παλυκαϊρίας μου φαίνεται ὡς παράμυθι, ὡς ὄνειρον. Διὰ τοῦτο ἐπροτίμησα τὸν Ἀπόλλωνα.

Ὅτε εἰσῆλθον, τάγμα γαλατῶδων κατεσπάραζε καλοεξήμενον ἀρρὶ ἐπὶ φύλλων κείμενον. Αἶφνης ἀκούεται σάλπιγξ, ὅλοι ἐγείρονται τείνοντες τὸ οὖς.

Ὁ παῖς ἤχει, σπεύσωμεν εἰς τὴν μάχην! Καὶ εὐθὺς σχηματίζοντες τετράδας βαδίζουν ὑπὸ τὸν θιασάρχην Μπότζαρη, ἐνῶ ἀοράτως, ὡς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, ἀκούεται ὁ ὕμνος τῆς ἐλευθερίας.

Τὸ ὅλον δράμα ἦτο σειρά διορθώσεων τῆς ἱστορίας. Ὅλοι, μᾶτην ἐζήτουν νὰ μάθουν τὸν διορθωτὴν. Ὁ Ἀλεξιάδης ἦτον ἡ ὁ μακαρίτης Ἀλκαῖος;

Δὲν εὐηρεστήθησαν οἱ κ. ἡθοποιοὶ νὰ μᾶς λύσουν αὐτὴν τὴν ἀπορίαν.

Διορθώσις πρώτη. Ἐπὶ Μπότζαρη ἡ Ἑλλάς ἦτον ἐλευθερά, καὶ ὁ Σολομὸς καὶ ὁ Μάντζαρος εἶχον γράψῃ ἤδη τὸν εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς ὕμνον.

Δευτέρα. Τὸ ὑπὸ τὸν Μπότζαρη σῶμα εἶχε μουσικὴν καὶ σάλπιγγας.

Τρίτη. Αἱ Σουλιώτισσαι ἐφοροῦσαν φέσι καὶ κορσὲ καὶ ἐπήγαιναν εἰς τὸν πόλεμον μὲ χρυνολίον. Καὶ πολλὰ ἄλλα, ἀς ἡ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως ταραχὴ μας δὲν ἀφῆκε νὰ ἐντυπωθοῦν εἰς τὴν μνήμην μας.

Συγκινητικώτατον ἦτο τὸ μεῖδιμα τοῦ ποιητοῦ τοῦ Οὐμβέρτου, ὁπότεν ἡ μήτηρ Βονασέρα, ἡ σύζυγος τοῦ Μπότζαρη, ἀρσενικοῦ γένους γενομένη διὰ τὸ ἀρεϊμανιώτερον, εἶπε τοῦ Μάρκου τῆς, φοβουμένη τὸν θάνατον:

— Ἀποστεροῦμαι, ὅς σε τί θὰ γείνω;
Ἴσως ἡ ἰδέα αὕτη, διὰ μιᾶς μετατροπῆς τῆς καταλήξεως νὰ ἐκφρασθῇ ἡ ἀνδρική ψυχὴ τῶν Σουλιωτισσῶν, ἥτις

τον ιδιική του, διότι, ως ἐμάθομεν, εἰς τοῦ δράματος αὐτοῦ τὴν σύνθεσιν εἰργάσθη καὶ ὁ ἀδελφός του. Τί ἀπίθανον νὰ δανείσῃ ἀδελφός ἀδελφῶ μίαν ἰδέαν;

Αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ τοῦ Μάρκου ἦσαν ἡ μόνη σκηνή, ἣτις ἀφῆρεσε τὸν γέλωτα ἀπὸ τὰ χεῖλη μας καὶ ἐκαμεν ἀντάρτιδα τὴν ἐπιδερμίδα μας. Ὑπεκρίθη ἀμυμήτως ὁ Ἀλεξιάδης. Πρώτην φοράν ἴσως ἐχειροκροτήθη τόσον δικαίως.

Τὰ δράματα αὐτὰ εἶναι καταλληλότατα διὰ τὰς σημερινὰς περιστάσεις, ἔστω καὶ μασκαρεμένα. Ἐπὶ τέλους ἀφοῦ φοιτηταὶ δὲν γνωρίζουν ἀνάγνωσιν, μικρὸν τὸ κακὸν ἀνμάθη ὁ λαὸς ὅτι εἰς τὴν ἐπανάστασιν εἶχον μουσικὰς καὶ ὅτι αἱ Σουλιώτισσαι ἐφόρουν φέσι.

Εἰς ἐν τῶν ἐπὶ ἄκτῃ ἀκούω ὀπισθεν' μου.

— Βενέτη, Βενέτη, εἶνε αὐρίον.

Ἦσαν φοιτηταὶ ἀναγινώσκοντες τὸ νέον πρόγραμμα, ἐφ' οὗ μὲ μέγιστα γράμματα ἀνεγράφετο ἡ Βενέτη ἢ ὁ Δήμιος τῆς Βενετίας.

Μάριος.

Ο ΜΑΥΡΟΣ.

Θὰ λυώσ' ἡ ἀνοιξί τὰ χεῖλη
Καὶ θὰ μᾶς φέρῃ μυρουδιάς,
Ἵς τὰ σπῆτζα μας τὰ χελιδόνια
Καὶ τὴν ἀγάπην ἱσταῖς καρδιαῖς.

Κι' ἡ θάλασσα δὲ θὰ παλεύῃ
Μὲ τοὺς ἀνέμους τῆς κακῆς
Μαῖστρος θὲ νὰ τὴ χαϊδεύῃ
Καὶ θὰ τὴν κἀνὴ σπλαγχνική.

Ἔχετε ἴγεια θὰ πῶ ἴς τὰ ξένα,
Καὶ τ' ἀπριλιάτικο ἀέρι
Ἵς τὰ μέρη μου τ' ἀγαπημένα
Σὰ χελιδόνι θὰ μὲ φέρῃ.

Ἐκεῖ ποῦ ζοῦν καμαρώτᾳ
Τὰ νόστιμα τὰ κοριτσάκια
Καὶ δυὸ ζουμπούλια λατρευτά,
Διὸ καταγάλανα ματάκια.

Νύχτα θὲ νᾶνε ἀπλωμένη
Καὶ μοναξιά καὶ σιγαλιά
Κάθε ψυχὴ θὰ ξεποσταίνῃ
Ἵς ὀνείρων πλοῦσι' ἀγκαλιά.

Γοργὰ γοργὰ θὰ τρέξω ναῦρω,
Ὅχι κρεβάτι ν' ἀνεβῶ,
Ἀλλὰ τὸ Μαῦρό μου, τὸ Μαῦρο,
Τὸ ἄλογό μου τ' ἀκριβό.

Θὰ τὸν χαϊδέσω τρυφερά,
Ἦδονικά θὰ χλιμεντρίσῃ,
Ἵς τὰ ὑπερήφανα πλευρά
Θὰ μὲ δεχθῇ, καὶ θὰ κινήσῃ.

Καὶ θὰ μὲ φέρῃ ἀποκάου
Ἵς ἓνα παράθυρο κλειστό. .
Θὰ πάψῃ ἐκεῖ τὸ τρέχαμά του
Τὸ νοητάκι τὸ πιστό.

Τότε ἴς τὴ σέλα καρφωμένος,
Σὰ φάντασμα, σὰν ξωτικό,
Θὰ τραγουδήσω χλωμιασμένος
Ἕνα τραγοῦδι ἔρωτικό.

Ἕνα τραγοῦδι ποῦ τῆς φέρνει
Ἵς τὰ χεῖλη ἀναστεναγμό,
Ποῦ κάθε στίχος του τῆς σπέρνει
Κι' ἓνα ἴς τὰ στήθη τῆς καῦμό.

Καὶ θὲ ν' ἀνοίξῃ ἀγχαλί' γάλι
Τὸ παραθύρι τὸ κλειστό
Καὶ ἴς τὸ φεγγάρι θὰ προβάλῃ
Ἄλλο φεγγάρι πρὸ σωστό.

Θὰ σκύψῃ κάτω . . σὲ λιγάκι
Ξεψυχισμένος θὰ θωρῶ,
Νὰ ξεγλυστρᾷ ἴς ἓνα σχοινάκι,
Ἕνα κορμί—ἔναν ἀφρό.

Μὰ πρὶν ἴς τὸ χῶμα νὰ πατήσῃ
Ἦ χαϊδεμένη μου κυρά,
Ἦ ἀγκαλιά μου θὰ τὴν κλείσῃ,
Θὰ κἀμῃ ὁ Μαῦρός μου φτερά.

Ὅλη τὴ νύχτα θέν' ἀφρίζῃ,
Σπίθαις θὰ χύνη, θὰ πετᾷ,
Γιατί ὁ Μαῦρος θὰ γνωρίζῃ
Τὸ θησαυρὸ ποῦ θὰ κρατᾷ.

Καὶ θὰ περάσωμε μαζὶ του
Χώρα καὶ κάμποι καὶ ποτάμι,
Ἵς τὴ χαίτη τὴ μεταξωτὴ του
Θὰ γέρῃ ἐκείνη σὰν καλάμι.

Κάταπρη θὰ ν' ἡ φορεσιὰ τῆς,
Σκόρπια μαλλιά, σδυστή φωνή. .
Τὰ στήθη τὰ μισανοιχτά τῆς
Παλάτι θὰ χ' ἡ ἡδονή.

Θὰ μᾶς φωτίσῃ τὸ φεγγάρι,
Κι' ὅποια Νεράϊδα μᾶς κυττάξῃ
Θὰ φοβηθῇ τὸν καθαλάρη
Ποῦ μιὰ Νεράϊδα ἔχει ἀρπάξει.

Καὶ ὅταν φτάσωμ' ἐκεῖ κάτω
Μέσ' τοῦ βουνοῦ τὴ ρηματιά,
Ποῦ τρέχει τὸ νερὸ δροσάτο
Καὶ λούζει μιὰ γροῖά ἱτιά,